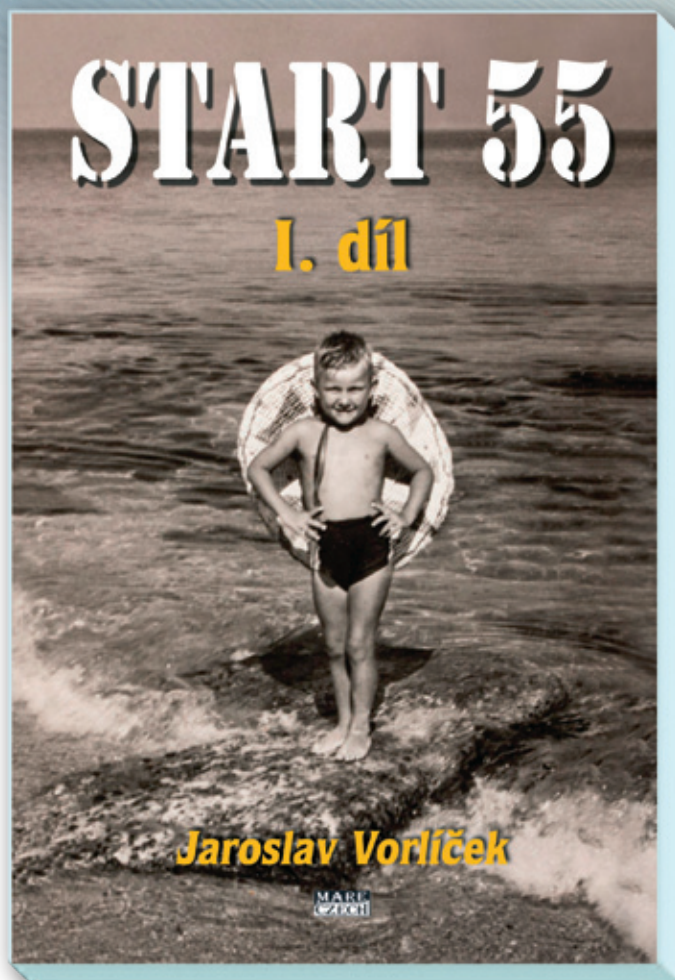

**MARE
CZECH**

Nakladatelství Mare-Czech představuje titul:

Jaroslav Vorlíček

Start 55, I. díl

počet stran 146

fotografií 138

vazba brožovaná

běžná cena včetně DPH 299 Kč,

naše cena včetně DPH 269 Kč,

cena K“M“K včetně DPH 239 Kč

ISBN: 978-80-86930-61-9

Publikace vydal autor v nakladatelství Mare-Czech v limitovaném malonákladu v edici VLNA autorů.

objednávejte zde:

<http://www.mare-czech.cz/naklweb/objednavka.html>

nebo na adrese:

nakladatelstvi@mare-czech.cz

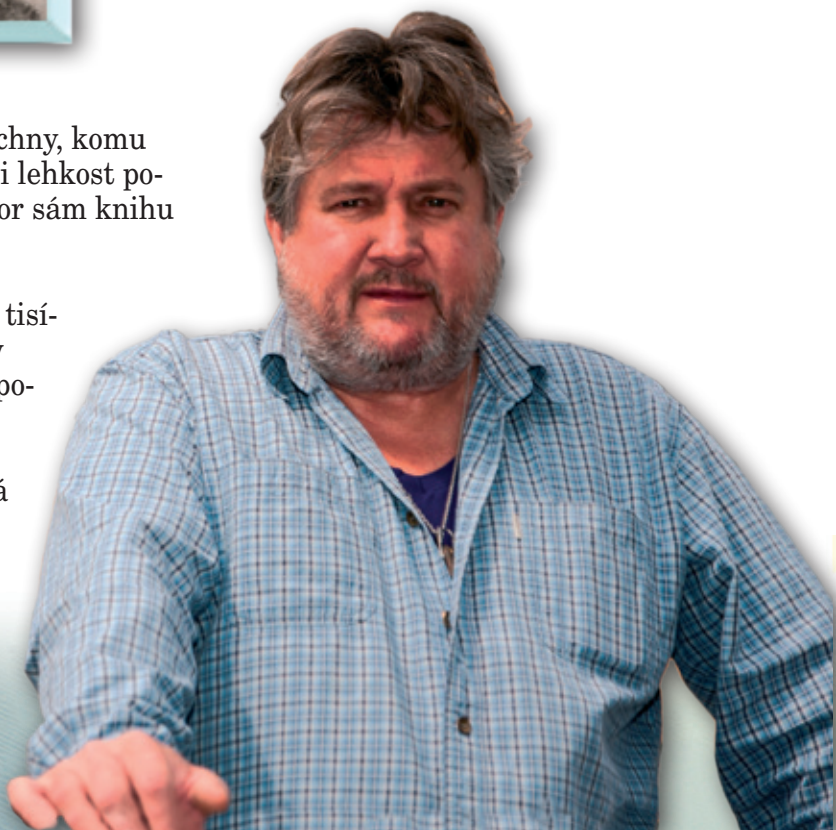
nebo u autora:

vorlicek.jaroslav@email.cz

Kniha nejen pro úvalské patrioty, ale pro všechny, komu nejsou cizí lidské příběhy, nedávná historie, či lehkost poetického vyprávění o dětství a dospívání. Autor sám knihu uvádí těmito slovy:

Toto je opis všech deníků, napsaných v tomto tisíciletí poblíže hlavního města České republiky Prahy, a to ve městě Úvaly, které je od metropole vzdáleno necelých 25 km do centra. Deníky zaznamenávají životní osudy člověka a jsou prosty vymyšlených zážitků či příběhů. Jedná se o skutečně prožité a pravdivě popsané období od doby dětství až po střední věk pisatele deníku.

Ponořte se tedy s námi do vzpomínek, které začínají letopočtem 1955. Zde již nava-

zujeme na doslovné vyprávění. Tento překrásný a s ničím nesrovnatelný a hlavně jedinečný svět spatřily moje oči jednoho sobotního dne v 6.30 hod ráno, 28. května 1955. Bylo to tehdy v Praze 12, v Londýnské ulici č. p. 506, dnes se tam už nerodí. Maminka mě nechala v době, kdy se to moc nenosilo, pokřtít. Křest se pochopitelně odbyl tajně, a to dne 6. 6. v pondělí, křtil mě pan farář Petr Nálevka z Arciděkanství u Svaté Ludmily a mým kmotrem byl babiččin druh Josef. Děda totiž bohužel rok předtím 12. července zemřel a babičce bylo samotné smutno. Doma už na mě čekal o tři roky starší bratr Karel. Mé první vzpomínky a vjemy, které se mi nesmazatelně vryly do paměti, jsou tak až z údobí mých čtyř let. Pár předškolních zážitků si vybavuji docela živě...

Několik snímků ze slavnostního křtu knihy v Úvalech a ukázky z knihy.

Křest knihy J. Vorlíčka "Start 55", 4. říjen 2014

Křest knihy J. Vorlíčka "Start 55", 4. říjen 2014

VĚNOVÁNÍ

Tento I. díl svých pamětí věnuji s vděčností a láskou svým rodičům, kteří mi dokázali vytvořit tak krásné a bezstarostné dětství, o kterém právě tento díl pojednává. Děkuji vám za vše, za vaši trpělivost a nervy, které jste se mnou i s mým bratrem měli!

Copyright © 2014 by Jaroslav Vorlíček
 Copyright © 2014 for Cover by Jaroslav Vorlíček and Marek Pílorýl
 Copyright © 2014 for the Czech edition by Jaroslav Vorlíček and Marek Pílorýl

ISBN 978-80-86930-61-9

Vlevo: Na Vichovsku, 1957. Vpravo: Náměstí Republiky, 1958.

celkem pěkná cesta přes bahno k lodičce. Natahují se, už už ji chytit, najednou mi sklouzla noha po klacku a já seděl v bahně. Snažení se vyprostit bylo marné, bahno mě svíralo jako teta ze Škvorce. Po dlouhém boji se mi přece jenom na ty klacky podařilo vytrápat. Myslénka na lodičku mě rychle opustila jako moje levá botička, které jsem se klidně zřekl, bylo to určité výlučné za můj život. Když jsem doma zvonil, měl jsem pěkný strach, zda mě matka pod námosem bahna vůbec pozná a nebuďe si myslet, že si za mnou domů přišel hrát kamarád z chudobince. Cítil jsem se (i když jsem o tom čel mnohem později) jako křížák bez koně u Sudoměře. Máma mě spláchna pěkně studenou vodou, to se ještě dalo vydržet, ale když přišel táta z práce a vše se dověděl, bylo hůř. Do večera hledal botu, ale nenašel. Příroda ji konzervuje dodnes.

Také se chodilo na výpravu; tatovou zárukou světového zážitku bylo, pokud se akci zúčastnili naši čtyři bratřenci Milan, Zdeněk, Franta a Radek, takže s bratrem Karlem nás bylo šest. Při jedné výpravě, když se hrálo na loupežníky nebo už nevím na co, jsem v zápalu hry přehlédl rozteklý asfalt, který vytvořil pěkně loužá, do které jsem pochopitelně vletěl. Ke všemu mi uklouzly nohy a já ne po prdeku, ale pěkně celými zády báb do asfaltu. Jak jsem si začal pomáhat rukama, tak to bylo ještě horší, a jak jsem vypadal, když jsem z louže vylezl, to se nedá ani vypsat. Kluci byli samá standa. Proč si prý hraju na černocha. Pobtečel jsem si

a musel jít domů, kluci by totiž byli schopni sehnat nějaké starý polštář a udělat ze mě ošklivé káčátko. Tehož večera byste v naší čtvrti zvané na Vinohradech jenom těžko shánili nějaké ředidla, ba i náš a sousedův motocykl byl bez benzínu.

A jsme u naší motoriky. Táta vlastnil pro nás na tu dobu něco ohromného, a to Zündap 750 s lodičkou černé barvy, ve které jsme s Karlem při jízdě ani nebyli vidět, o to více a intenzivněji jsme prožívali každý závan větru a nasávali vůni benzínu a přírody. Trasa a cíl cesty jednou rybník Propast a jindy zase rybník v levanech nebo Březi, kde jsme se svými a na tu dobu sametovými prdčkami větrali vzduch, a také oksličovat vodu nebyl žádný problém. Táta se snažil chytat ryby a my je s Karlem bez zléch úmyslů plašili. Voda ve Fabřáku nás také lálala, na hrázi bývaly toho času i tři houpačky, v létě bylo u rybníka plno dětí a pěkně veselo. Hned z kraje hráze byla první a nejmenší houpačka, na té jsme jako malí začínali, potom přímo u stávků, kde rostly dva akáty a na jednom z nich byla druhá už o něco výše, muselo se skákat do vody z větší výšky a třetí na kamenné hrázi, ta byla na nás v době předškolní prostě ohromná a proto tabu. Bělo se i pod splavem nebo pod tzv. devíti kanály, na kterých protíná naše město železnice. Ryby a raci se chytali přímo rukama a u toho byla spousta standy a pro nás bezstarostné a krásné chvíle.

Výlov na Fabřáku, 60. léta 20. století.

Bratřenci Milan a Zdeněk.

V prvním týdnu jsem dostal silný astmatický záchvat a pan Hochman mámě poradil, že v hotelu mámě poradil, že v hotelu Róza je náš český lékař. Nechala ho vyvolat z pláže, u recepce se objevil mladý, štíhlý a z móje mokré v plavkách, usměvavý doktor Šedivý. Máma si v duchu říkala: "lestli je tohle doktor?" Teprve když se převlékl do bílého pláště, tak v mámě vzbudil trochu důvěry. Posadil si mě na klín a pomalu mi aplikoval nitrožilně adrenalinovou injekci, která začala okamžitě zabírat a já se s dýcháním krásně zklidnil, i maminka, dal nám spoustu dobrých rad, jak smírat do vody a vše brát s humorem, prostě mámu uklidnil a dobře naladil, musela se mu líbit, protože kdykoliv nás uviděl na pláži, vždy se ptal, jak jsem na tom, ale přítom si mě ani moc už nepohlížel. A taď někde v těchto letech začal klidit můj začínající kladný vztah k Bulharsku.

Nejenom na moři, ale i u nás na potoce byl přístav, kde jsme měli jako kluci až tři lodě, vlastně lodičky. Zhotovil je pro nás střeďa Franta, byl vyučený truhlář, a tak mu to šlo hezky od ruky, hlavně, když se mu u toho motalo šest kluků. Něco podávat a přistmrdovat, to nám šlo a o natírání dna asfaltem byla dokonce tahanice, z které vyšli vítězně ti starší a my menší závistivě okukovali a škemrali o pár tabů štětcem. Přístav byl pod Banskými na již zmíněném potoce Výmole. Te standy a krásných zážitků, které se na lodkách začalo. Jezdili jsme po potoce až do Králičiny a kolikrát jsme se udělali, to se nedá ani spočítat.

Kluci si jednou vymysleli, že musíme udělat zatěžkávací zkoušku naší největší lodičky. Vešlo se nás na ni stojících deset kluků, čtyři Erhartové, my dva s bratřem, Kašper, Doubrava, Borovička (tzv. Džihák) a Zilákv Petr. Jak jsme postupně nastupovali do lodky, začala se čím dál tím víc nořit do vody; po nastoupení všech a odražení od břehu zbývaly ke krajním bočnicím už jen centimetry. Když jsme byli skoro uprostřed Výmoly, myslím, že asi Zdeňka napadlo lodku trochu rozhoopat, hned jsme pěkně nabrali a jedna bota nezůstala suchá. Petr se kěl a chtěl vyskočit až na břeh, ale to se mu nepovedlo, silou svého odrazu odstrčil loďku od sebe a místo skoku převedl pěkný plátek, my se také začali z loďky zachraňovat a byli jeden jako druhý více či méně vykoupaní, a tak nejlépe dopadl Milan, který na loďce zůstal. Stoupl si na sedátko a byl jen po kolena, ještě saloval a jako správný kapitán vydržel na lodi poslední.

Přístav, pohled z cukrárny (Sládkovka), s děvkou Malouškovní mlýnský náhon.

Také na Fabřáku bývala lodička, ale bohužel porýbným Krejčárkem vždy upevněna bytelným řetězem. Přidělána byla naproti hrázi ve stráni pod malou chatkou, která sloužila jako skladiště rybářského náčiní. K čemu však sloužila do celá zachovaná otoman, se mi objasnilo až později. Jednou se s bratřem Frantou houpaeme na zmíněné lodičce, děláme čím dál větší vlny, nevnímáme ohlí, když se nečekaně a hromovým hlasem ozvalo od chatky ze břehu: "Teď už mi

světlovala. Ve vlaku jsme se také seznámili s průvodčím ležátkových vozů stredou Vaňkem, později s jeho ženou, tetou Jitkou a jejich dětmi Dašou (na kterou později bral Karel) a synem Jirkou. K našim chodili také na žulky Ratlíkovi a proč se k tomu zavírali v pokoji, jsme se dozvěděli až o vánocích.

Vyřídili a před námi utajili stavbu panelu na minivláček. Rozměry byly asi 2x1 metr a na panel se vešlo všechno. Nádraží, tunel, závoje, spousta výhybek a proto více kombinací při hraní. Když se o vánocích v roce šedesát maminka šla podívat, zdali už ležáček něco nenadělal, zaplnila transformátor a spustila vláček, pak nás zavolala a my stáli jako opaření. V šeru pod stromečkem svítily domečky, vlak projížděl lesem do tunelu, no prostě pro nás něco úchvatného. A ostatní dárky? Ty pochopitelně zůstaly stranou našeho zájmu. Jak si tak strašně dlouhou dobu vydrželi pohrávat se stavbou panelu, ta trpělivost při stavění stožárů, lepení stromů či sypání trávy na lepidlo, pokládání kolejí, no prostě celý komplet, a to ještě v utajení před našimi zvědavými zraky, to dodnes nedokážu pochopit. Prodejna PÍKO byla v pasáži hned z kraje ulice Na Příkopech vlevo, když se jde z náměstí Republiky. Naši napřed položili koleje a potom postupně dokupovali a doplňovali, až byl panel celý zaplněný, včetně nití, které na sloupech věrně kopírovaly rozvod elektřiny.

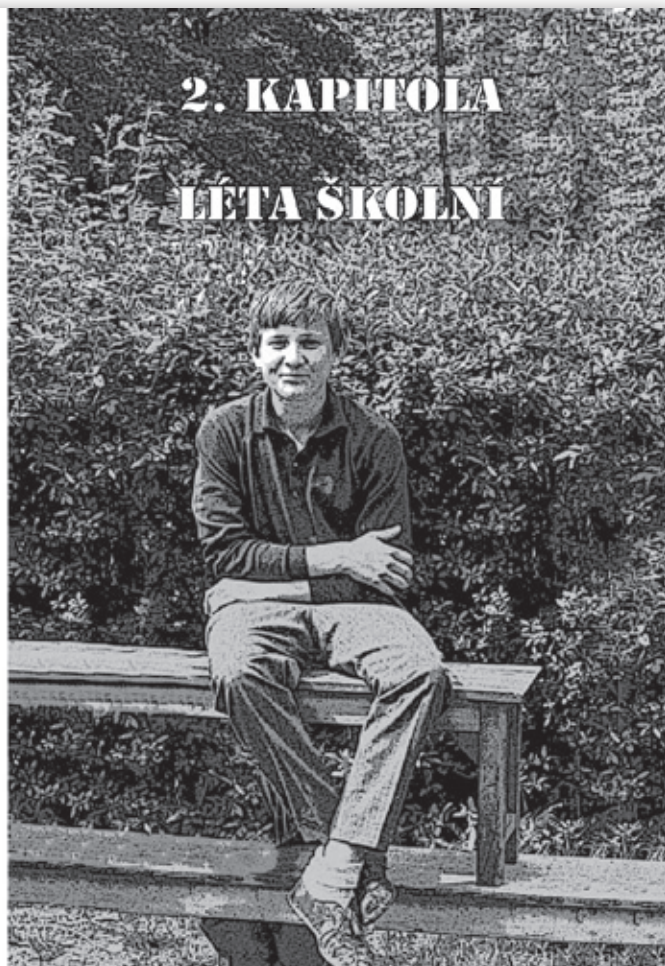
Divadélko Sluníčko v Dětském domě na Příkopech se mi stávalo také dočasnou oázu. Vždy, když maminka měla po Praze hodně lítání, nás s bráchou nebo mě samotného beze strachu nechala v dětském světě snů a fantazií. Pohádky se promítaly pořád dokola neboli nonstop, než si nás zase vyzvedla.

Na poliklinice v Klimentěské ulici u doktorky Smetanové při pravidelné a předškolní kontrole mého zdravotního stavu, astmatu a ekzému, si mě paní doktorka posadila na klín (mně v té době nějak nechutnalo a maminka si stěžovala, že mi moc nebere) a povídá: "Tak járo, na co máš chuť, na řízek, na kachničku, no řekni, na co?" S dětskou neviností jsem si vzpomněl na lahůdkový karbanáček, který mi nabídl chláp u babičky v hospodě. "Na psi karbanáček, paní doktorko!" Byla to pro mě vzácnost, kterou jsem ochutnal poprvé v životě, a proto mi vytanul na mysli. S myslí paní doktorky už to bylo horší, a tak dalo mamince dost práce vše vysvětlit, aby si doktorka nemyslela, že tímto druhem stravy se snažíme vylepšit rodinnou kasu, abychom měli na Bulharsko. A tak při našem odchodu se vidina toho, že je náš otec antoníček, zcela rozpłynula.

Po této návštěvě, kdy jsem byl uznán za zdravotně schopného, mi nezbyvalo nic víc, než se těšit do školy. Tím také končí opravdově bezstarostné dětství. Bylo mi sedmdesát pět měsíců a jeden týden, když přišlo 1. září 1961, které vyšlo akorát na pátek.

— 36 —

2. KAPITOLA LÉTA ŠKOLNÍ

Na Široké louce.

Než si Erhartovi pořídili svoji, chodilo se od padesátého devátého k nám na televizi a to nás byl vždy plný obýváček, minimálně šest dětí a k tomu někdy i dospělí. Hltali jsme Štěpánku Hančincovou, také robota Emila a vřebec nám nevaďilo, že je náš televizor Mánes černobílý. V prosinci nám přišly z Bulharska pohledy s přáním k Novému roku, samozřejmě hlavně od Surčovy rodiny, ze Staré Zagory od Terezy a také od našeho číšníka z restaurace Varma, který nás vždy s úsměvem a profesionalitou obsluhoval. Také nám poslal svoji fotku u krásně přestřené tabule, ubrousek přes ruku, nonšalantní výraz, kterým hravě přesvědčil, že on je tím pravým tady a pro vás. Pamatoval velice dobře náročnou německou klientelu, kterou musel po přistoupení Bulharska k Paktu tří mocností v roce 1941 začít obsluhovat. A bylo mu to ke cti; možná i dnes by mohl jít někteřím mladým jako dobrý příklad. Bydlel někde ve staré Varně a jmenoval se Bajluben. Samozřejmě že jsme dostávali i pohledy od plavčíků, recepčních a dalších známých. Všem matka odepsala a hlavně také popěšila panu Kostovovi, vždyť zase další rok bude potřeba zarezervovat hotelový pokoj. Po vánocích, kdy bylo mezi svítily volno a už také led řádně promrzl, jezdili jsme na bruslích až do Králičny a někdy až skoro do vesnice Květnice. Také byl častým výletem kopce na Široké louce při cestě na Šlvovec, kde jsme trénovali lyžařské dovednosti a přejížděli přitom i potok. Bratranec Rašek si jednou sundával lyže z púdičky nad jejich verandou, přistávil si žebřík, bohužel ne moc kolmo, na zmrzlý a kluzký povrch dvorku. A tak se stalo, co se stát mělo, když byl asi v polovině žebříku, milý žebřík se nečekaně rozjel, když ho podetne a Rašek spadl přímo

— 54 —

Náš číšník, pán Bajluben.
Restaurace Varma 60 let.

na záda a zůstal ležet omráčený, žádná sranda. Teta ho pak ořeseného uložila a měl po lyžování, dostal se z toho a vzal si ze všeho ponaučení jako my, kteří jsme byli pádu svědky. Sáhlovalo a lyžovalo se i na Vinici, kam se dostanete cestičkou pod kostelem u školy, přes lávku kolem potoka a pak už jenom do kopce. V šedesátých letech se tu jezdily i motokrosové závody. Skokanský můstek jsme si udělali také v ulici Na Ztraceném korci za barákem Vency Misárkovic vpravo

— 55 —

jsme byli tak dlouho od sebe, pro mamčin mateřský cit to byla určitě strašně dlouhá doba mě nevidět a já, já už nevim, snad jsem chtěl, aby mě viděla čerstho, nebo jsem měl strach, abych ji neuspínil nové krásné letní šaty, prostě jsem napřed provedl naučenou hygienu. A teprve, když jsem se pořádně umyl a převlékl ze sportovního do vycházkového, načesal si pěšinku, až poté jsem se běhl po schodech a začal se ve vestibulu s čekající maminkou objímat. Oběma nám šlo špatně zakrývat naše dojetí, které jsme zastírali překotným vyprávěním všelijakých novot a zážitků. Statečně jsem se snažil nechat na sobě znát, jak se mi po všech stýskalo a jak se těším na brácha, tátu, babičku, prostě domů. Po rozloučení a nezbytných administrativních úkonech jsme autobusem dorazili do tehdejšího Gottwaldova. A odtud oba poprvé vyzkoušeli a zažili, jaké je to leteť letadlem. Trvalo to a uteklo opravdu rychle a za dvě hodiny jsme vystupovali z autobusu na Náměstí Republiky, před parkem s bazénem, v místě, kde dnes stojí obchodní dům Kotva. Čekala tu na nás teta Pöschlová se Sylvou, musíme se péče na všechno domluvit, vždyť za necelý týden už zase vyrazíme směr Bulharško.

Vysvědčení dopadlo dobře, tři dvojky. Tím skončilo naše docházení k MNV a do čtvrté třídy jsme se těšili, začneme chodit do menší budovy na náměstí. Na dovolenou zase bylo zajištěno ubytování v hotelu Lotos. Tento rok za námi přijela i babička s tátou, poté, co rozkopal celý barák a dvůr, aby dotáhl odpady do již připraveného septiku. Dovolenu a prázdniny s námi také trávili Pazdřerovi, nemohli zapomenout, jak naše učitelka se mnou dávala zkusmo dohromady novou čtvrtou třídu. Do čtvrté se totiž sejdeme i s dětmi z ostatních vesnic a budeme rozdělení na třídy A, B, C. Zajímaly ji moje představy, kdo by měl se mnou ve třídě být; samozřejmě se to nedalo realizovat. Ale silná trojka Vorlíček, Krajčíček, Urbán, ta nám vydržela až do 9. C.

V hotelu s námi byla také ubytována rodina Vernerových se synem Jirkou, pozdějším námořním kapitánem. Jeho matka paní Zdeňka Vernerová dlouhé roky profesionálně vedla naše úvalské knihkupectví, kde jsem byl velmi častým návštěvníkem, stejně jako v místní lidové půjčovně knih. Knížky, to je moje doživotní slabost. Na moji babičku byla nechtěně připravená dlouhodobá sponzorská fiata. Znála velice dobře moji slabost pro knihy; a tak k Vánocům 1964 mi řekla, ať si vyberu nějakou knížku, která se mi bude líbit. Opravdu nechtěně, ale skutečně z opravdové touhy po znalostech historie jsem si vybral I. díl Dějin světa. Potom už jenom trochu zapracovala paní Vernerová a toto vše skončilo až X. dílem Dějin světa k mým čtrnáctým narozeninám v roce 1969. Babička byla prostě paťák a vždy, když v některém z dílů dějin něco hledám, nikdy se nezapomenu podívat na její věnování, které mi do každého dílu vepsala jako věčnou památku. Jirka Verner uměl docela zajímavě vyprávět a dost už znal, také byl na tu dobu pro nás o hodně starší, vždyť už chodil do gymnasia. Dokázal mi trpělivě vysvětlit, co je to gravitace a že existuje také stav beztlaku a jiné pro mě neznámé

zajímavé a přitažlivé věci. Také chtěl být námořníkem jako já, to se mi na něm líbilo nejvíc, na rozdíl ode mne to však skutečně (vystudováním námořní školy v Oděse) na kapitána dotáhl.

Jirka Verner jako student na námořní škole v Oděse. Československá loď Sumava po spuštění na vodu. Byla první, které Jirka velel.

všechno. Po půlhodině mi vše došlo. Při tom pozorování a přemýšlení, kombinování, dedukování tak jasně vyšlo, proč chodit na rande s basou a ještě na oslavu. V hospodě už po mně byla šňítka, ale vše jsem zamířil malou procházkou na čerstvém vzduchu.

Tento rok byl také velkým babičkovským rokem, rokem naší úvalské babičky. Někdy v květnu se potkaly při nákupu s paní Kašperovou, čilou to členkou Červeného kříže. Byly staré kamarádky, hlavně přes tátu paní Kašperové, jinak se mu neříkalo než starý Schejbal, protože už byl dávno v důchodu a měl dost času stát se babiččiným dobeřím štamgastem. Také se ve svém pokročilém věku rád šel a vyhrával! Dokázal vyskočit skrz kon na stůl, tam udělat stojku na hlavě a jiné blbiny. Dlouho se povídalo o závodě, který měl s T. Kopeckým, tenkrát o více než dvacet let mladším. Měli už oba vypito, běželo se od hospody až ke schodům u Kameníků, kde byl cíl a Schejbal shrábnul 50 korun.

Vrátíme se však radši k našim kamarádkám. Bylo to před potravinami pana Novotného. "Pepičko, nechceš? Mám tady dva poslední výherní losy na loterii, která bude za chvíli v Houtce." "Ale Aničko, vždyť víš, co já mám za štěstí, zase nic nesychraj, škoda peněz a proč si je radši nevezmeš sama. Jako bys nevěděla, co mám za invalidní důchod." (Ať na to opravdu neměla.) "Představ si ale, že hlavní výhra je zájezd lodí po Středozemním moři, a když třeba vyhraješ a nebude se ti chtít, můžeš to nechat mladějn!" Tak dlouho do babičky hučela a hučela, až ta, aby měla klid, si poslední dva lístky do loterie vzala, a to i s vidinou vyhozených deseti korun a s radostí, že už bude mít pokoj.

A pak to přišlo, bylo to tak nečekané a tak nepředstavitelné. V neděli 19. 6. 1966 byl vylosován jako hlavní výhra jeden s babiččiných losů. Hned v pondělí 20. 6. ji byl zaslán Středočeským krajským výborem Národní fronty dopis a v něm poukaz, který přesně očitaji: "POUKAZ na výhru věcné loterie KV NF Praha v Houtce u Brandýsa n/L. Staré Boleslavi z 19. června 1966. Držitel poukazu vyhrál lodní zájezd pro 1 osobu Jugoslávie Recko-Itálie-Lisabon, hodnota 7.000,- Kčs. Vykrýti Československem Jugoslávie - Recko, pro 1 osobu hodnota 7.000,- Kčs. Faktura vám bude proplacena přes SBCS Praha, naše bankovní spojení 405-78-28. Zájezd vykrývá Československo, Praha 1, Pařížská 9, s. Vašítková. Za správnosti: Hrodějová. Za KV NF Praha Alois David." Co se dělo, když se to babička dověděla, to se nedá ani vypsat. Úvaly byly ještě městem, někdo jí zividel, ale spousta lidí bez maloměstského smýšlení jí to upřímně přála. O starou Kašperovou se pokoušely mdkoby, když se to dověděla a skoro až do smrti si vyčítala, proč si ty dva poslední losy sama nenechala. Ze začátku se babička předstává, že by jela na takový výlet a ještě tak daleko, dost bránila a nabízel zájezd našim, ale ti nekompromisně babičku postavili před hotovou věc. POJEDEŠ! Máma oběhala všechny formality, babička zase všechna očkování. Po těchto přípravách a hlavně po revizi šatníku a dokoupení garderoby, opalovací i jiných kosmetických doplňků byla babička připravena. Také proběhla důležitá výměna peněz na kapes-

ně a tak měla na drobná vydání 90 jugoslávských dinárů, 190 řeckých drachem, 3 egyptské libry, 25 libanonských liber a na loď 75 západních marek. (Tenkrát neuvěřitelný kurz - za 100 Kčs 33 marek.) Nejdůležitější byly však osobní cestovní doklady, které máma s trpělivostí vystála a zařídila. Nakonec přišel poslední dopis s cestovními dispozicemi. Cituji: Praha dne 16. srpna 1966. Vaše značka číslo zájezdu: Vč N 525 003. V příloze zasíláme pokyny na cestu lodí Völkerfreundschaft a prosíme, abyste na příloženou složenkou složila částku, která převyšuje Vaši výhru. Těž zašlete laskavě 325 Kč na kolek. Na tuto cestu doporučujeme očkování proti tyfu a paratyfu. Děkujeme a jsme s pozdravem. Referent Scheřbovič, 0031 Československá dopravní kancelář v Praze, pobočka pro zahraniční zájezdy PRAHA 1, Dr. M. Pipka vod. pobočky 0031. Všechny výdaje spojené s výhrou nabraly na intenzitě a vyšplhaly se na skoro 2.000 Kč se vším všudy. To byly velké peníze. Radostnější pro babičku byla zpráva, že má k dispozici kabinu LUX číslo 032/2 a přesný termín zájezdu. „Odjezd ve středu 24. 8., návrat v neděli 12. 9. U této zprávy byl i jízdní řád. Zájezd N 525-003- loď Völkerfreundschaft. Sraz účastníků v 15. 30 hod. - nádraží Praha - střed. Odjezd Praha - střed v 16. 59 hod, příjezd do Rijky ve čtvrtek v 18. 06 hod. Vlakem zpět z Rijky 11. 9. v 11. 25 hod a příjezd do Prahy 12. 9. v 11. 48 hod. Jízdní řád připravila: T. Týrová." Součástí dopisu byl i celkový program zájezdu, jenž je zobrazen ve fotografické dokumentaci.

Babička. Rekreační loď Völkerfreundschaft.

UKÁZKY Z DRUHÉHO DÍLU:

Jako dnes vídím jak si pro mě na pinču (policejním) přijel strážmistr (vyučení kovář v našem komunále u akademického malíře Vondráčka v chudobině, kam jsem s tátou často chodil a proto jsme se dobře znali, ale i s celou partou, starý Kopecký, paní Jedonová, Hamrle, Honza Khuna, Tonda Vajčner, a učil se zde i můj spolužák Láda Krajčůček), Karel Dudík přímo do práce. Táta mě nechtěl pustit, ale nakonec povídal, "Proved si něco?" Já „Ne“, "Tak jdi a filkej pravdu jinak tě přerazím." Hned venku to začalo, "Nic nezapínej víme všechno, "tak to na mě rozbílá ještě než jsem si stačil na pinču přisednout. Dojeli jsme před národní výbor, kde tehdy ve spodních místnostech přebývala Úvalská policejní stanice VB (Veřejná Bezpečnost). Akorát jsme se s Frantou očima pozdravili ve dveřích, byl celkem v pohodě a vypadal statečně. Mě posadili na pěkně poničenou a rozvrzanou židli ještě byla po Frantovi teplá. Tři v civilu, (jasná kriminálka), Jeden v ruce pendrek, obušek, či snad domlouvadlo? Náčelník kapitán Klestil dva pomocníci VB, Hynek a Malík. A ještě další. „Franta už se přiznal, tak to vysyp a nezdržuj“, povídá rozkazovačně zrovna ten co si pohrýval s pendrekem. "Nevím k čemu", a opravdu jsem nevěděl. Neměli ze mě asi radost, protože jsem měl čisté svědomí, a noc na vložáčku jsem musel být doma, tedy stoprocentní alibi. Zpátky jsem už musel pěšky: žádný protokol, prostě první a zajímavá zkušenost s policejním postupem a hlavně silný dojem z toho jak dokáže být člověk v pohodě, má-li pravdu i když je ztrašován. Franta dopadl celkem dobře, i když od táty nějak slyšel. A já? Má táta povídat, "Vidíš jak se můžeš i nevině dostat do průseru, přitě si pořádně vyberej kamarády". "Ani dodnes nevím kdo se na Chaloupkové holičství tenkrát podepsal. A čusem vše snad zapadlo v zapomnění..."

Z Katky která byla o rok mladší než já, se během pár let našeho hrani a dětských radovánek, stala najednou krásná a pohledná všem nepřehlédnutelná, úchvatná mladí slečna s vlasy blond, které končily až kousek nad pěkně klenutými boky, to bylo prostě k nepřehlédnutí. Běhli jsme spolu v moři, stále nemohu zapomenout na přetlačovanou, kdy děvčata zápasila na našich ramenou a my vnímali stejně s bratrem hebkost dotyků našich jezdců a řehtali jsme jako opravdoví koně, kteří se jen těžko dokázali přetvářovat, neboť dotyky na zátylku vyvolávané poskakováním a tisknutím jejich stehen našich krků mohly způsobit příjemné utonutí, ke kterému někdy mnoho nechýbělo a mě má rozbujněná fantazie i malá výdrž opravdu tak vyčerpala a tělo zradilo, že pak bylo lepší si nechat lok masírovat již jen, zas poslouhou něžnou ručkou. Chodili jsme do bazénu, samozřejmě, Katka došla od maminky na vstup, já jí zase naučil do bazénu připlavat a ušetřené peníze byly společně propity a nebo prolizány ve zmrzlíně. Moc se mi líbilo držet Katku ve vodě v náručí, kde nic nevězila a mě ve vodě dosahující až 42 stupňů C, tělo tak příjemně zlenivělo, že člověk zavřel oči a vnímal jen teplotu a dotyky. Také

v hotelu Joliot Curie byl minerální bazén a tam kde jsme byli najednou náhodou úplně sami, Katka v náručí tak to přišlo a stalo se první pusa, rozpučtá a vlastně dětská a tím to také nakonec platonicky skončilo. Dětská láska. Hrání jsme spolu karty a taky mě je naučila i vykládat, ale to bylo vše a snad ještě jedna pusa na rozloučenou, mi zbyla s toho léta a její boky a vlasy a její teplý dech, v mě hlavě bylo všeljak a proč ten vzdech?

Knihy objednávejte:

SKLENÁRSTVÍ ÚVALY

Jaroslav Vorlíček

zasklívaní oken, rámování obrazů, broušení skla

Havlíčková 214

250 82 Úvaly

Tel.: 731 175 587

E-mail: vorlickek.juroslav@email.cz

START 55

1. DÍL

Jaroslav Vorlíček

Obálka Jaroslav Vorlíček a Marek Píkrýl.
Grafická úprava a technická redakce Marek Píkrýl.
Jazyková redakce Andrea Vernerová.
Sazba Mare-Czech.

Vydal Jaroslav Vorlíček
v nakladatelství Mare-Czech,
Marek Píkrýl, Křivenecká 426/42, Praha 8 - Čimice,
e-mail: nakladatelstvi@mare-czech.cz,
www.mare-czech.cz
jako svou 68. publikaci,
v edici *VLNĚNÁ* číslo 2, svazek 8.
Vydání 1., v nakladatelství Mare-Czech I., Praha 2014.

ISBN: 978-80-86930-61-9

Tisk a vazba powerprint s r. o.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo kopírována v podobě mechanické, elektronické nebo řízení jakýmkoli jiným informačním systémem bez předchozího souhlasu držitelů autorských práv.